

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 233/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu II Ko 34/20 z 8 września 2020 r.

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
o.o.1.Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1. Ustalenie faktów

0.0.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	1. obraży prawa materialnego; 2. obraży prawa procesowego; 3. błąd w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy w oparciu o dostępne materiały Instytutu Pamięi Narodowej –		

Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu.

Nie ma w tym miejscu sensu przytaczania całości ustaleń sądu pierwszej instancji, wystarczy zwrócić uwagę na zasadnicze elementy mające wpływ na rozstrzygnięcie sądu odwoławczego.

Syn A. L., S. L. ps. (...), (...) po ujawnieniu się w 1947 roku w okresie amnestii z powodu częstych wizyt przedstawicieli MO Posterunku w Ł., w obawie przed tymczasowym aresztowaniem przystąpił do oddziału (...) dowodzonego przez J. Ś. ps. (...), (...).

Decyzję o przystąpieniu do oddziału J. Ś. S. L. poprzedził napisaniem listu, w którym przedstawił motyw swojego postąpienia.

List ten został doręczony przez matkę (...) A. L. do władz (...), konkretnie na Posterunek MO w Ł. we wrześniu 1947 roku.

10 września 1947 roku A. L. została przesłuchana w charakterze świadka na okoliczność przystąpienia syna do oddziału (...) przez szefa (...) w N. A. P., ksero protokołu zostało dołączone do akt.

Pomimo, że w domu A. L. nie znaleziono żadnej broni, ani również ukrywających się członków oddziału J. Ś., matka S. L. znalazła się na liście dziewiętnastu osób podejrzanych o posiadanie broni i współpracę z „bandą”.

Po ataku na pociąg relacji K.-Z. przez część oddziału (...), gdzie śmierć poniosło kilku milicjantów wykorzystując wcześniej sporządzoną listę osób podejrzanych A. L. wraz z innymi osobami została zatrzymana i

przetrzymywana kilka dni, pod zarzutem posiadania broni i współpracy z „bandą”.

Jednakże nie przedstawiono jej żadnych zarzutów i na polecenie Prokuratury Wojskowej w K. zwolniono do domu.

Zwolnienie oznaczało, że nie znaleziono, żadnych dowodów jej współpracy z podziemiem niepodległościowym.

Fakt ten potwierdza w swoich zeznaniach M. K. k. 128, również w tym przedmiocie wypowiada się H. C. zeznając, że w domu nie była przechowywana broń, ani nikt z oddziału nie nocował poza jej bratem S. po tym jak się ujawnił k.127 odwrót.

Ocena prawna czy osobę taką jak A. L., która została zatrzymana z powodu działalności niepodległościowej swojego syna S. należy zaliczyć do osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, kształtowała się różnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 lipca 1993 roku sygn. Akt WZ 141/93 stwierdził, że dla uznania za osobę represjonowaną za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie potrzeba ustalenia, iż dana osoba była represjonowana za własną działalność niepodległościową, lecz wystarczy stwierdzenie, że represje dotknęły ją za taką działalność innej osoby, związanej z nią uczuciowo lub rodzinnie.

W innym swoim judykacie z 17 września 2004 r. sygn. Akt IV KK 162/04 SN stwierdził że:

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) wskazuje w pierwszym rzędzie na przedmiotowe kryterium decyzji o unieważnieniu orzeczenia, wymagając ustalenia, czy "czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego". To przedmiotowe kryterium jest też punktem wyjścia przy rozważaniu zasadności wniosku o odszkodowanie na podstawie art. 8 ust. 2b tejże ustawy, w wypadku skazania przez organ sądowy obcego państwa.

Kryterium podmiotowe jest wynikiem obowiązującej w polskim modelu odpowiedzialności karnej zasady subiektywizacji odpowiedzialności karnej. Zasada ta pozwala na należyte uwzględnienie "podstawowych racji moralnych" przy stosowaniu ustawy "lutowej", akcentowanych w uzasadnieniu projektu tej ustawy i leżących u podstaw jej kolejnych nowelizacji.

Wzgląd na racje moralne winien zatem towarzyszyć każdej decyzji sądowej podejmowanej na podstawie ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) wraz ze świadomością, iż skoro decyzja o unieważnieniu orzeczenia, która w art. 2 ust. 1 tej ustawy zrównana została z wyrokiem uniewinniającym, decyzja o oddaleniu wniosku wniesionego na podstawie art. 8 ust. 2a zawiera element akceptacji

orzeczenia państwa obcego, które unieważnieniu nie podlega.

Podstawowa przesłanka stwierdzenia nieważności wymieniona w art. 1 ust. 1, stawia wymóg, aby zachowanie osoby represjonowanej zarówno podmiotowo jak i przedmiotowo zmierzało do odzyskania niepodległości, a zatem aby osoba taka w okresie swej działalności miała świadomość tego, że swoim postępowaniem wzmacnia działania zmierzające do odzyskania niepodległości. Por S. Z., glosa do postanowienia Sadu Najwyższego z 27 lipca 1993 r. sygn. Akt WZ 141/93 publ. Palestra 1995 r. nr 1-2, str. 229.

Czy wobec tego A. L. prowadziła działalność niepodległościową na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego ?

W aktach Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu nie ma na to żadnych dowodów.

Pozostają zeznania jej najbliższych, z których wynika, że jako matka po wstąpieniu syna S. do oddziału J. Ś. dostarczała mu jedzenie jak również pozostałym członkom oddziału, z którymi żywnością S. L. miał się dzielić, jak również udzielała noclegu synowi i towarzyszącym mu członkom oddziału.

Aprobując jeszcze raz przyjęte stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 17 września 2004 roku sygn. Akt IV KK 162/04 A. L. aby podlegać ustawie z 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, musiałaby

zostać zatrzymana i więziona pod zarzutem dostarczania żywności oddziałom walczącym z reżimem komunistycznym siłą narzuconym Polsce po wyzwoleniu spod okupacji hitlerowskiej.

W aktach sprawy, istnieje dokument, którym posłużyły się ówczesne władze komunistyczne przy zatrzymaniu A. L., z którego jednoznacznie wynika, że znajdowała się ona na liście czternastu osób podejrzanych o posiadanie nielegalnej broni i współpracę z bandą k. 30.

Aparat bezpieczeństwa reżimu komunistycznego miał więc pełną świadomość, że A. L. współpracuje z oddziałem (...), chociażby tylko z tego powodu, że członkiem tej grupy był jej syn S. L..

Wielokrotnie też ówczesna milicja z Posterunku w Ł. dokonywała przeszukań w pomieszczeniach mieszkalnych i gospodarczych A. L., nie znajdując członków zbrojnego oddziału, ani broni, która rzekomo miała się tam znajdować.

Nie ulega więc wątpliwości, że Urząd (...) w N., nieustająco inwigilował domostwo A. L. poszukując dowodów jej współpracy z „bandą”.

Podstawą więc zatrzymania A. L. w dniu 1 listopada 1947 roku, było podejrzenie jej współpracy z Oddziałem J. Ś., która w istocie miała miejsce, lecz bezpieka nie znalazła na to żadnych dowodów, więc 19 listopada tego samego roku została zwolniona do domu.

Trzeba więc w tym miejscu przyznać, że A. L. miała pełną świadomość działalności syna S. na rzecz niepodległego bytu Państwa

Polskiego, a tym samym w pełni zdawała sobie sprawę nie tylko z niebezpieczeństwa udzielania schronienia członkom oddziału w swoim gospodarstwie ale także jak wynika z zeznań jej córek nosząc żywność starały się to tak czynić aby nie wzbudzać podejrzeń co skutkowało noszeniem jedzenia do lasu przy każdym pasieniu krów na łące pod lasem.

Wszystko to wskazuje na to, że A. L. w pełni zdawała sobie sprawę i z tego że pomagając członkom oddziału (...), również wspomaga walkę o niepodległy byt Państwa Polskiego.

Ustawowe sformułowanie „czyn związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”, musi obejmować również te sytuacje, w których osoba w swojej działalności pośrednio wspomaga walkę o niepodległość Państwa Polskiego, poprzez przechowywanie członków zbrojnych oddziałów i dostarczanie im żywności, i ma świadomość tego, że wzmacnia działania prowadzące do odzyskania niepodległości.

Osoby takie pomimo nie znalezienia dowodów na ich działalność niepodległościową przez ówczesne organy bezpieczeństwa, a powodem ich zatrzymania i więzienia była instrumentalna postawa organów ścigania podlegają ustawie lutowej z powodu ich działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Kwota pięćdziesięciu tysięcy złotych zadośćuczynienia za pozbawienie wolności w dniach od 1 do 19 listopada 1947 roku nie znajduje odzwierciedlenia ani w długości czasu, w którym była zatrzymana A.

L., ani także w sposobie i warunkach w jakich była przetrzymywana.

W aktach sprawy nie ma żadnych dokumentów, ani relacji świadków, iż w stosunku do A. L. pracownicy (...) stosowali szykany, psychicznie lub fizycznie znęcali się nad zatrzymaną.

Była przetrzymywana w warunkach jakie funkcjonariusze aparatu bezpieczeństwa stosowali wobec wszystkich zatrzymanych, których podejrzewali o współpracę z „reakcyjnym podziemiem” a wobec których nie znaleźli dowodów współpracy i byli zmuszeni ich wypuścić.

Zasądzając zadośćuczynienie sąd musi różnicować sytuację zatrzymanych, wobec których funkcjonariusze bezpieki stosowali tortury fizyczne i psychiczne dla złamania ducha niepodległościowego zatrzymanych od tych, którzy takich szykan w trakcie pozbawienia wolności nie doznali.

Należy również odnotować w tym miejscu kontekst historyczny tamtego czasu, gdzie hasłem stała się znana z ZSRR teza o zaostrzeniu walki klasowej. Stanowiła ona ideologiczną podbudowę do podejrzewania i aresztowania zarówno chłopca, który nie oddał swojej normy dostaw obowiązkowych, jak i inżyniera, na którego wydziale wydarzyła się awaria.

W rezultacie w więzieniach siedziało stale ponad trzydzieści tysięcy więźniów politycznych, a dziesiątki tysięcy ludzi zatrzymywano na kilka tygodni lub miesięcy, co szczególnie uderzyło w wieś. Por. Historia Polski; Polska od 1939 do czasów

obecnych, tom 16, Biblioteka Gazety (...), str. 121.

Sąd odwoławczy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia kierował się dyspozycją art. 445 k.c.

Ustawa nie nakazuje przyznania zadośćuczynienia w każdym wypadku ustalenia deliktu objętego art. 445 („sąd może przyznać”) ani nie określa przesłanek, które pozwalają na szacowanie wysokości tego zadośćuczynienia, poprzestając jedynie na wymogu, że ma być ono odpowiednie. Rodzi to pytanie o kryteria, którymi powinien kierować się sąd przy rozstrzygnięciu obu wskazanych kwestii. Judykatura i doktryna wskazują tu przede wszystkim na konieczność badania skali cierpień fizycznych lub psychicznych doznanych przez poszkodowanego. Istotna jest także trwałość tych cierpień oraz waga ich ujemnych skutków spowodowanych w psychice poszkodowanego. Powinno się tu również zwracać uwagę na faktyczne lub prawne więzi łączące poszkodowanego z osobą odpowiedzialną (podległość służbowa, stosunek rodzinny, a nawet koleżeński mogą wzmacniać poczucie krzywdy). Nie bez znaczenia dla rozmiaru szkody niemajątkowej pozostaje sposób działania sprawcy i stopień jego winy. Poczucie krzywdy może potęgować sytuacja rodzinna i majątkowa poszkodowanego. Zagadnieniem spornym jest natomiast, czy jakkolwiek wagę należy tu przywiązywać do ekonomicznego położenia osoby odpowiedzialnej. Uzależnienie wysokości zadośćuczynienia od takiego czynnika oznaczałoby przeniesienie akcentu z funkcji kompensacyjnej omawianej instytucji na funkcję

represyjną, co w świetle zasad odpowiedzialności odszkodowawczej wydaje się zabiegiem niedopuszczalnym. Podobnie bez znaczenia dla omawianej kwestii pozostają subiektywne odczucia poszkodowanego, niemające oparcia w rozsądnej ocenie jego sytuacji (zob. M. Safjan [w:] Kodeks cywilny, t. 1, red. K. Pietrzykowski, 2018, kom. do art. 445, nb 9 i n.; G. Bieniek [w:] J. Gudowski i in., Kodeks..., t. 3, Zobowiązania. Część ogólna, 2018, kom. do art. 445, nb 6 i n.).

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku o przyznanie odszkodowania w kwocie dwóch tysięcy czterystu czterdziestu ośmiu złotych tytułem utraty dochodów zapewniających utrzymanie czteroosobowej rodziny.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż jak wynika z akt sprawy gospodarstwo rolne w czasie zatrzymania A. L. normalnie funkcjonowało gdyż o żywy inwentarz dbali pozostali na gospodarstwie członkowie rodziny.

Być może apelująca nie jest zorientowana co do sezonowości prac wykonywanych na roli.

Miesiąc listopad nie wiąże się z żadnymi pracami związanymi z uprawą ziemi, czy też zbieraniem plonów, dla tych prac okres późnej jesieni jest okresem martwym.

Dochody gospodarstwa rolnego, ograniczały się do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, przy czym koniec lat czterdziestych dwudziestego wieku odznaczał się uzależnieniem gospodarstw rolnych od dostaw podstawowych produktów przez aparat państwa

potrzebnych do w miarę normalnego funkcjonowania gospodarstwa.

Z akt sprawy nie wynika aby A. L. prowadziła jakąkolwiek działalność związaną ze sprzedażą produktów rolnych i tym samym uzyskiwania z tego tytułu dochodów, mogących być zaliczonymi do utraconych korzyści majątkowych.

Wpływ na dochody osiąmane z produkcji rolnej miała także polityka podatkowa i kredytowa państwa, znacznie zubażająca osiąmane dochody przez chłopów i wpływająca na stale pogarszającą się sytuację bytową na wsi Polskiej. Ibidem Historia Polski str. 133.

Zasada swobodnej oceny dowodów pozwala zatem organowi procesowemu m.in. na: wysnucie wniosków o prawdziwości faktów na podstawie prawdopodobieństwa ich prawdziwości, uznanie spośród kilku dowodów tylko niektórych za wiarygodne, przyznanie dowodom pośrednim takiej mocy dowodowej jak dowodom bezpośrednim, wysnucie z zebranego materiału dowodowego i wyników postępowania dowodowego wniosków, jakich żadna ze stron nie wysnuła (J. Skorupka, Zasada swobodnej oceny dowodów i zasada legalnej oceny dowodów [w:] System Prawa Karnego Procesowego, red. P. Hofmański, t. 3, Zasady procesu karnego, cz. 2, red. P. Wiliński, Warszawa 2014, s. 1164).

Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą ujętą dyrektywalnie, ponieważ zawiera określony nakaz postępowania, choć wyrażony w formie uprawnienia. Ma ona jednocześnie charakter opisowy, gdyż odgrywa rolę wzorca ukształtowania sposobu oceny

dowodów przez organy procesowe (Z. Świda-Łagiewska, Zasada swobodnej oceny dowodów w polskim procesie karnym [w:] Zasady procesu karnego wobec wyzwań współczesności. Księga ku czci Profesora Stanisława Waltosia, red. J. Czapska, A. Gaberle, A. Światłowski, A. Zoll, Warszawa 2000, s. 560). W tej części dotyczącej odmowy przyznania odszkodowania za utracone korzyści sąd okręgowy ocenił dowody w sposób swobodny, tym samym pozostają one pod ochroną art. 7 k.p.k.		
Wniosek		
Odnosnie zadośćuczynienia za okres pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę świadomości A. L. co do pomocy podziemiu niepodległościowemu poprzez przechowywanie członków zbrojnego podziemia i dostarczanie im żywności.		

1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

1.ROZSTRZYGNIĘCIE ODWOŁAWCZEGO	SĄDU
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd odwoławczy ustalił, że A. L. brała pośredni udział w walce podziemia niepodległościowego o wolny byt Państwa Polskiego.	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Wnioskodawczyni przyznano koszty poniesionego zastępstwa procesowego przed sądami obu instancji

1.PODPIS
SSO Tomasz Grebla SSA Jacek Polański SSA Tomasz Szymański

0.1.Granice zaskarżenia	

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana